

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Jibbe Willems
Titel	Noem Hem Pinokkio
Jaar	2012
Uitvoering	Toneelgroep Oostpool / Timothy Gilde

Copyright (C) 2012 by Jibbe Willems

NOEM HEM PINOKKIO

jibbe willems

NOEM HEM PINOKKIO

13-12-'11, jibbe willems

SCÈNES

- 1 – The origin of species
- 2 – Een verdomd hardnekkige hallucinatie
- 3 – Die Anarchistische Abendunterhaltung
- 4 – Alles heeft zijn prijs
- 5 – Home Sweet Home?
- 6 – I am not a crook
- 7 – The Hangman
- 8 – First Aid, Kid
- 9 – Greed is Good
- 10 – Going to the dogs
- 11 – Land of Plenty
- 12 – Daar was laatst een meisje loos
- 13 – Liever dood dan levenslang
- 14 – Home Sweet Home

PERSONAGES

Pinokkio
Gepetto
Agente
Kakkerlak
Drie feestende marionetten
Vuurvreter
Vos
Kater
Twee overvalles
Fee
Twee konijnen
Morsig figuur
Boer

PINOKKIO

1 – THE ORIGIN OF SPECIES

[Avond. Gepetto bekijkt een flink stuk hout. Af en toe slaat hij een borrel achterover.]

GEPETTO – Prima stuk hout en stevig genoeg om een stel tafelpoten uit te slaan. Maar wat moet ik met een tafel zonder gasten? Ik kan er de latten voor de bodem van een tweepersoonsbed uit snijden. Maar wat moet ik met een groter bed zonder lichaam naast mijn lijf? Zo wordt een groter bed alleen maar kouder.. Ik wou dat ik d'r wat warmte uit kon slaan. Of wat gezelschap. Ach wat, ik begin gewoon en zie wel wat het wordt.

[Gepetto staat klaar om het stuk hout met zijn motorzaag te lijf te gaan.]

STUK HOUT – Niet doen, dat doet pijn!

GEPETTO – Ik doe nog niets.

STUK HOUT – Alsjeblieft!

GEPETTO – Stel je niet aan, ik...

STUK HOUT – ...

GEPETTO – Ik werk te hard. De verbeelding slaat me in de kop.

[Hij jaagt zijn motorzaag aan en zaagt een stuk van het hout.]

STUK HOUT – Au!

[Gepetto schrikt.]

GEPETTO – Wat!?

[Het stuk hout zwijgt. Hij slaat tegen het stuk hout. Niets...]

GEPETTO – Ik ben te lang alleen, dat is het.

[Hij begint het hout te schaven.]

STUK HOUT – Hou op!

GEPETTO – Dit is niets gezond.

[Hij schenkt een borrel in, slaat het achterover.]

GEPETTO – Dit soort dingen moet je negeren als je wil dat je soortgenoten je serieus nemen. Voor je het weet pruttel je als een droog gekookte fluitketel door de

straten en verklaren ze je de waanzin. Ik ga hier niet met een stuk hout staan praten, de kukeleku is nog niet in m'n knar geslagen, wat jij?

[Het stuk hout, Pinokkio, zegt niets.]

GEPETTO – Dat dacht ik ook, koekoek.

[Hij slaat een borrel achterover en gaat door met het hout schaven, eerst voorzichtig, dan gewoon.]

PINOKKIO – Hou daarmee op!

GEPETTO – Hou zelf op!

PINOKKIO – Doe eens normaal man!

GEPETTO – Doe zelf eens normaal man!

[Hij slaat het stuk hout tegen zijn werkbank.]

GEPETTO – En nu je bek, stuk hout.

[Het stuk hout, geeft hem een vuistslag in het gezicht.]

GEPETTO – Ben jij helemaal gek geworden?!

[Gepetto slaat terug.]

PINOKKIO – Ik? Jij gaat mij hier met gereedschap te lijf.

[Pinokkio en Gepetto beginnen te vechten. Gepetto krijgt hem in bedwang.]

GEPETTO – Ik mag dan wel schreeuwend gek zijn dat ik met een pop sta te vechten, maar ik heb je gemaakt en als je vader eis ik eerbied en respect.

[Pinokkio worstelt zich los, ze vechten, Pinokkio komt bovenop en houdt Gepetto in bedwang.]

PINOKKIO – Hier is je respect.

[Hij spuugt Gepetto in zijn gezicht.]

PINOKKIO – Je schopt me koud het leven in en begint al op me in te hakken. Dat noemt zich een vader?

[Ze worstelen door, Gepetto slaat Pinokkio in het gezicht.]

GEPETTO – Een kind dat vechtend ter wereld komt, moet vechtend de beschaving worden bijgebracht.

[Hij slaat.]

GEPETTO – Ik had je graag met zachtere hand opgevoed, maar wat nodig is, is nodig.

[Hij slaat nog een keer.]

GEPETTO – Ik geef mezelf de schuld, er mist een vrouw in huis.

[Hij slaat nog een keer.]

GEPETTO – Zo, zal je braaf zijn jongen?

[Pinokkio ligt stil, als een houten marionet op de grond. Een agente verschijnt in de deuropening.]

AGENTE – Zo Gepetto, gaat 'ie lekker?

GEPETTO – Wat?

AGENTE – De buren klagen weer. Je bent nogal luidruchtig op je ouwe dag.

GEPETTO – Ik? Dat was ik niet? Dat was...

AGENTE – Ja, wie?

GEPETTO – Hij heeft nog geen naam.

AGENTE – Wie niet?

GEPETTO – Dit stuk vreten hier. Pinokkio, zo noem ik hem. Ik heb een bedelaar gekend die heette zo, dat past wel bij dit stuk tuig.

AGENTE – Welk stuk tuig?

GEPETTO – Dit stuk hier, Pinokkio.

AGENTE – Je bedoelt dat stuk hout dat je aan het aanranden bent?

GEPETTO – Aanranden? Ik schop er wat beschaving in, meer niet.

AGENTE – Luister Gepetto, het kan mij niet schelen aan welke obsceniteiten je je overgeeft als er niemand kijkt, maar zorg dat je buren er geen last van hebben.

GEPETTO – Niks obsceniteiten, ik probeer mijn zoon hier op te voeden.

AGENTE – Je zoon... weet je zeker dat nog alles in het ritme tikt?

GEPETTO – [tegen Pinokkio] Sta op, biedt je excuses aan.

AGENTE – Je snapt dat je tegen een stuk hout praat?

GEPETTO – Een stuk hout? M'n rimpelige reet, 't leeft!

AGENTE – [*pakt de fles vast.*] En hoeveel zat hierin voordat je begon?

GEPETTO – [*tegen Pinokkio*] Sta op! [*Hij schopt tegen Pinokkio.*] Straks denkt 'ie dat ik gek ben, opstaan, nu, sta op!

AGENTE – Misschien is het beter als je naar bed gaat, slaap je roes d'r uit.

GEPETTO – Ik ben niet dronken! Sta op!

AGENTE – O, heb ik weer.

GEPETTO – Opstaan kloot, of ik splijt je in tweeën! [*Hij grijpt een vuistbijl.*]

AGENTE – Leg dat ding weg voor d'r ongelukken gebeuren.

GEPETTO – Bemoei je er niet mee, dit is tussen ons!

[*Gepetto maakt aanstalten om te slaan, de agente overmeestert hem, pakt hem stevig vast.*]

GEPETTO – Laat me los!

AGENTE – Volgens mij is het beter als je een nachtje bij ons logeert. Ik heb geen zin de hele nacht op je deur te komen kloppen. Lelijke zuiplap.

[*De agente voert Gepetto af, zodra ze weg zijn staat Pinokkio lachend op.*]

PINOKKIO – Zo, daar zijn we vanaf, ouwe zak.

[*De kakkerlak maakt geluid*]

PINOKKIO – Wat nou weer?

KAKKERLAK – Een joch dat schoppend op de wereld komt, wordt er ook snel weer uitgeschopt.

PINOKKIO – Ongedierte, tuurlijk. Die ouwe is zo schoon ook niet. Vieze kakkerlak.

KAKKERLAK – Krekel!

PINOKKIO – Hm.

KAKKERLAK – Hij had gelijk, die vent van net, jij bent niet echt.

PINOKKIO – Niet echt?

KAKKERLAK – Jij hebt geen huid, maar hout, geen hart, maar holte.

PINOKKIO – Geen hart? Wat volg ik dan?

KAKKERLAK – D'r zit geen ziel in, daar bij jou. Dat zie ik zelfs nog met mijn ogen dicht.

PINOKKIO – Doe ze snel maar open dan, als je mijn vuist aan wil zien komen. Geen ziel... omdat ik doe wat ik wil doen?

KAKKERLAK – Geen bloed stroomt door je aderen, maar alles staat stil. Jij groeit niet op maar blijft bevroren. Zo hard van hout dat niemand je ooit vast wil pakken. Arme jongen, of, geen jongen, arm stuk boomstam, niets meer dan dat.

PINOKKIO – Met mij hoef je niet mee te lijden, lelijke kakkerlak.

KAKKERLAK – Ik kijk naar je en hup het gaat vanzelf.

PINOKKIO – Ik zal je iets doen dat ik jou zielig vind.

KAKKERLAK – Zonder ziel vind je alleen jezelf en niemand anders zielig.

PINOKKIO –

IK WIL STROMEN ALS HET WATER
IK WIL WAAIEN ALS DE WIND

IK WIL LEVEN NIET AL DOOD GAAN
VOOR HET GOED EN WEL BEGINT

Ik wil me niet van dag tot dag, van klas naar klas toe slepen.
Ik wil niet dat mijn mooie hoofd vol wordt gestampt met lesstof.
Ik wil niet dezelfde uren, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat,
en elke morgen grijs en grauw, vanaf dat de wekker gaat.

IK WIL STROMEN ALS HET WATER
IK WIL WAAIEN ALS DE WIND

IK WIL LEVEN NIET AL DOOD GAAN
VOOR HET GOED EN WEL BEGINT

En na vele saaie jaren gevuld met saaie maanden,
die met saaie weken, saaie dagen, saaie uren zijn gevuld,
wil ik niet achteraan gaan staan, in de rij met grijze poppen,
die zich voor hongerloon het leven uit het lijf laten kloppen.

(En thuis een wijf
dat even grijs
en grauw de tijd
laat overlijden.

Laat het voorbij zijn
bid je 's nachts
laat de dood
mijn lijf in glijden.)

IK WIL STROMEN ALS HET WATER
IK WIL WAAIEN ALS DE WIND

IK WIL LEVEN NIET AL DOOD GAAN
VOOR HET GOED EN WEL BEGINT

Ik wil niet met elke stap en stapje dichterbij de dood
niet dat elke adem die ik hap een laatste ademhaling is
dat elk woord dat uit me flapt inwisselbaar en doelloos is
wat heb je aan een hart als het ongebruikt en zinloos is

IK WIL STROMEN ALS HET WATER
IK WIL WAAIEN ALS DE WIND

IK WIL LEVEN NIET AL DOOD GAAN
VOOR HET GOED EN WEL BEGINT

Ik wil niet dat dat het leven is, een grijsgebaand stuk asfalt
dat zich kilometers voor me uitstrekt zonder maar één bocht
zonder kronkels, zonder horizon, met een eind zoals het ook begon,
van kut tot kist hetzelfde platgetreden pad, alsof ik nooit een keuze had

alsof het nooit

ook anders kon.

2 – EEN VERDOMD HARDNEKKIGE HALLUCINATIE

[De deur gaat open, Gepetto met een verfrommelt zakje van de McDonalds, Pinokkio wordt wakker.]

GEPETTO – Dan hoop je toch, als je een nacht op een houten plank hebt geslapen, dat je dan hoopt, de drank is nu uit m'n lijf, dan zal het met de hallucinaties ook wel gedaan zijn, maar ik ben nog steeds aan het ijlen van een stuk levend hout. Ik moet wat vet over mijn kater storten, dan houdt het er vast rap mee op.

PINOKKIO – Zo, die heeft er ook lang over gedaan.

GEPETTO – Ze hebben me nu pas laten gaan.

PINOKKIO – Ik heb de nacht moeten doorstaan met een knor in mijn maag.

GEPETTO – Ja, jij hebt het pas zwaar gehad.

PINOKKIO – Wat voor eten heb je daar?

GEPETTO – Het mag dan verbeelding zijn, 't is in ieder geval een wat minder gewelddadig stuk verbeelding dan gisteren.

PINOKKIO – Ik ben geen verbeelding, ik ben echt en ik heb honger.

GEPETTO – Dan is dit dus de dag dat ik het eten uit mijn mond laat stoten door een hersenspinsel. Waarom ook niet. Misschien dat 't met een spinsel minder eenzaam is. Laat ik er maar in mee gaan, verzet heeft me vannacht ook niet ver gebracht. Hier. Eet maar op.

[Gepetto geeft Pinokkio het zakje van McDonalds.]

PINOKKIO – Hm...

GEPETTO – Wat nu weer?

PINOKKIO – Het is lauw.

GEPETTO – Het is lauw...

PINOKKIO – Ik lust geen lauw.

GEPETTO – Dat eet je het toch niet, jongen. 't Is jouw honger.

[Gepetto pakt een hamburger uit de zak, begint te eten.]

GEPETTO – Niets mis mee.

PINOKKIO – Nee?

GEPETTO – Heerlijk.

PINOKKIO – Mag ik ook een hapje?

GEPETTO – Jij lust geen lauw.

PINOKKIO – Misschien heb ik me vergist.

GEPETTO – Goed. Hier. Eet maar. Je weet nooit wanneer je volgende maaltijd komt.

[Pinokkio vreet de zak leeg, likt zelfs de kuipjes fritessaus uit.]

GEPETTO – Ik zit te denken, Pinokkio, je bent jong en je kan nog alles worden in het leven, maar je moet er wel de kans voor krijgen.

[Pinokkio gromt instemmend.]

GEPETTO – Je moet een goede start hebben in het leven. Om niet van de armoede om te komen. Ik kan niet de rest van je leven met peren thuis komen. Op een dag scheurt mijn lever en moet je het zelf zien te klaren jongen. De duiten druppelen niet vanzelf je zakken in, je moet er iets voor doen. Dus ik dacht, ik bedoel, je wil toch wel geld verdienen?

[Pinokkio gromt instemmend, mompelt, tijdens het eten, “geld, ja, geld, hm hm.”]

GEPETTO – Dus, ik dacht, ik geef je een opleiding.

[Pinokkio stopt met eten.]

PINOKKIO – Opleiding?

GEPETTO – Hier... Mijn laatste geld.

[Pinokkio pakt het gretig aan.]

GEPETTO – Daarvan geef ik je een nette educatie. Ik ben misschien een oude man die nooit iets bijzonders met zijn leven heeft gedaan, maar als ik jou een toekomst kan geven, is alles misschien niet voor niets geweest.

PINOKKIO – Je laatste geld?

GEPETTO – Zie het als een investering, om ervoor te zorgen dat het jou beter gaat.

PINOKKIO – Bedankt!

GEPETTO – Dat is je geraden. En nu hup, ga iets leren.

PINOKKIO – Ja ja, iets leren.

[Pinokkio gaat weg.]

GEPETTO – 't Is dan wel een hallucinatie, 't is wel een verdomd hardnekkige hallucinatie. Die kan je dan ook beter een goede toekomst geven, of niet dan.

3 – DIE ANARCHISTISCHE ABENDUNTERHALTUNG

PINOKKIO – Ska-doem-ti-ko! Geld in m'n zak en zin in m'n lijf. Die ouwe is gek als 'ie denkt dat ik dat ga verspillen aan een e-du-ca-tie. Ik ben toch veel te mooi voor die gevangenis!

[Hij hoort muziek, volgt het, komt terecht bij Die Anarchistische Abendunterhaltung. Een marionet staat aan te kondigen, Pinokkio blijft nieuwsgierig staan.]

EEN – *Die Anarchistische Abendunterhaltung. Eintritt nicht für jedermann, nur für verrückte. Eintritt kostet den verstand.*¹

PINOKKIO – Wat betekent dat?

EEN – Wat betekent dat? Dat betekent dat het binnen feest is, dat betekent dat!

PINOKKIO – En kost dat wat?

EEN – Dat kost zeker wat, alles heeft zijn prijs. Wat heb je bij je?

PINOKKIO – Eén hand vol geld.

EEN – Wat een toeval, precies dat dat het kost! Geef maar hier, dan komt het goed.

[Hij geeft het geld, gaat naar binnen. Een wild feest vol figuren zoals hij, marionetten. De derde marionet wordt gespeeld door dezelfde actrice die de agente speelde.]

EEN – Kijk eens wie ik hier heb!

TWEE – Nou ja!

DRIE – Het is Pinokkio!

PINOKKIO – Kennen jullie mij?

DRIE – Natuurlijk, jij bent als wij!

TWEE – Een geboorte-afwijking!

EEN – Een mislukt stuk leven!

DRIE – Een marionet zonder touw!

PINOKKIO – Van hout?

ALLEDRIE – Van hout!

ALLEN – Broeder!

¹ Uit *Der Steppenwolf* van Herman Hesse

PINOKKIO – Ik ben thuis. Geen huis waar je geboren bent of sterft, maar eentje waar je leven wil.

EEN – Ik zei toch dat het feest was.

PINOKKIO – Van hout!

ALLEDRIE – Van hout!

PINOKKIO – Hier ben ik hetzelfde, met dezelfde wensen en verlangens. Niet gevangen tot de dood maar vrij om te leven!

PINOKKIO – Van hout!

ALLEDRIE – Van hout!

PINOKKIO – Hier klinkt muziek geen doe dit!, doe dat! Hier mogen we dansen geen geschuifel in de rij! Hier mogen we drinken, zingen, al de dingen die het daglicht droog en dor maakt, dit is de nacht dit, en dit zijn mijn broeders!

PINOKKIO – Van hout!

ALLEDRIE – Van hout!

[Uitbundige fysieke en muzikale scène waarin Pinokkio opgaat in de muziek en in zijn nieuwe vrienden, zelfs een beetje verliefd wordt op een marionet.]

EEN LIJF DAT BULTJES OP HET VEL KRIJGT
ALS HET KOUD OF ANGSTIG WORDT
DAT RODE VLEKKEN KRIJGT EN WARM WORDT
ALS HET IN DE ZON ZIT OF ZICH SCHAAMT
EEN LIJF DAT ZOVEEL DINGEN DOET
WAAR JE GEEN CONTROLE OVER HEBT

JE HEBT ER GEEN LAST VAN
ALS JE VAN HOUT BENT
ALS JE VAN HOUT BENT
ALS JE VAN HOUT BENT

EEN HUID DIE OVER VLEES GESPANNEN STAAT;
ALS JE ER MET EEN BOT VOORWERP OP SLAAT
DAN KLEUREN BEURSE PLEKKEN BLAUW
EEN HUID DIE LICHTJES OPEN RIJT;
ALS JE ER MET EEN SCHERP VOORWERP IN SNIJDT
DAN WELT ER RODE VLOEISTOF OP

JE HEBT ER GEEN LAST VAN
ALS JE VAN HOUT BENT
ALS JE VAN HOUT BENT

ALS JE VAN HOUT BENT

[Tegelijkertijd krijgt de scène iets griezeligs, de marionetten worden steeds houteriger, alsof ze bespeeld worden. Pinokkio twijfelt en schudt de twijfel ook weer af, krijgt dan een meisje in het vizier.]

PINOKKIO – Dit is geen sprookje, dit is geen lang lang lang geleden, dit is hier en dit is nu en dit is waar ik hoor en ben. Het lijkt alsof het licht hier feller schijnt, alsof mijn armen vleugels zijn en ik klapwiekend een applaus krijg. Wie is zij?

DRIE (vr.) – Pinokkio?

PINOKKIO – Dans met mij!

[Ze dansen wild, kronkelen rond elkaar, vallen voor elkaar.]

BLOED DAT MET GEWELD WORDT RONDGEPOMPT
DOOR EEN HARTSLAG ALS EEN VUISTSLAG
IN EEN LICHAAM DAT GAAT TRILLEN
ALS HET MOE OF OPGEWONDEN WORDT
EN DIEP VAN BINNEN KREUNT EN KNORT
ALS HET HONGER KRIJGT OF ZIEK WORDT

JE HEBT ER GEEN LAST VAN
ALS JE VAN HOUT BENT
ALS JE VAN HOUT BENT
ALS JE VAN HOUT BENT

HET ZIJN DE WETTEN VAN HET VLEES
DAT ZWAK ZACHT LAF EN KWETSBAAR IS
EN ONVERMIJDELIJK OOIIT OUD WORDT
DAT ZICHZELF VAN BINNEN OPVREET
ZICHZELF AANTAST ZICHZELF AANVALT
ZICHZELF VERNIETIGT ALS JE OUD BENT

JE HEBT ER GEEN LAST VAN
ALS JE VAN HOUT BENT
ALS JE VAN HOUT BENT
ALS JE VAN HOUT BENT
STERK ONBREEKBAAR HOUT BENT

[Pinokkio en de derde marionet dansen nog steeds, trager nu, kronkelen rond elkaar, zoenen elkaar steeds nèt niet... Dan komt EEN erbij staan.]

EEN – Je hebt talent.

PINOKKIO – Ik, ach... ja?

DRIE – Ik vind je geweldig.

PINOKKIO – Oh, ik...

EEN – Blijf bij ons en wordt een ster.

DRIE – Ja, blijf bij ons!

PINOKKIO – Een ster...

EEN – De wereld rond.

DRIE – Doen waar je zin in hebt.

EEN – Iedereen vind je geweldig...

PINOKKIO – Iedereen...?

DRIE – Iedereen.

PINOKKIO – Ja... ik blijf.

DRIE – Ja?

PINOKKIO – Ja!

EEN – Dat is fantastisch!

PINOKKIO – Wat moet ik daarvoor doen?

EEN – Je hoeft het alleen even te vragen aan de baas. Maar dat zal geen probleem zijn.

PINOKKIO – Ik ben zo terug.

DRIE – Ik wacht op je.

4 – ALLES HEEFT ZIJN PRIJS

VUURVRETER – Dus jij bent nieuw?

PINOKKIO – Brandnieuw.

VUURVRETER – Jong en onschuldig. Bevalt het je een beetje hier?

PINOKKIO – Het is geweldig, ik wist niet dat er een plek als dit bestond.

VUURVRETER – Mooi. Mooi zo. Teken hier maar.

PINOKKIO – [*terwijl hij tekent*] Iedereen is hier hetzelfde als ik.

VUURVRETER – En hier.

PINOKKIO – [*terwijl hij tekent*] En iedereen wil hier leven als ik.

VUURVRETER – En hier.

PINOKKIO – [*terwijl hij tekent*] Ik ben thuis hier, eindelijk thuis.

VUURVRETER – Goed zo, alles in orde.

PINOKKIO – En dat terwijl pa dacht dat ik een opleiding nodig had.

VUURVRETER – Een opleiding!

PINOKKIO – En vak moest leren.

VUURVRETER – Een vak!

PINOKKIO – Verantwoordelijkheid moest nemen!

VUURVRETER – Verantwoordelijkheid, ha! Dat is voor schloempers die in de modder wrotten, op zoek naar wortels om te vreten. Maar die vergeten hun ogen naar de hemel op te slaan. Verantwoordelijkheid! Dat is voor kromgebogen mensen die hun leven naar de grond staren waarin ze begraven zullen worden. Hier niet, hier tiert het nut dat zich onttrekt aan de wetten van de economie, hier tiert de schoonheid, die je misschien niet vreten kan, maar zonder welke je niet leven kan. Hier tiert de vrijheid, het vuur dat in je borstkas vlamt en lustig langs je lippen likt! Hier tiert de liefde die je eten en je drinken is! Op de schoonheid!

PINOKKIO – Op de schoonheid!

VUURVRETER – Op de vrijheid!

PINOKKIO – Op de vrijheid!

VUURVRETER – Op de liefde!

PINOKKIO – Op de liefde!

[Vuurvreter omhelst Pinokkio, wil hem zoenen, blijft pogen tijdens dialoog. Pinokkio voelt zich steeds ongemakkelijker.]

PINOKKIO – Wat doe je?

VUURVRETER – Niets. Een beetje van je houden.

PINOKKIO – Ik weet niet of ik...

VUURVRETER – Je bent een mooie jongen.

PINOKKIO – Dank je, maar ik...

VUURVRETER – Oh sorry! Sorry, ik dacht...

PINOKKIO – Nee.

VUURVRETER – Niet?

PINOKKIO – Nee.

VUURVRETER – Sorry.

PINOKKIO – Geeft niet.

VUURVRETER – Ik wil niet dat je je ongemakkelijk voelt.

PINOKKIO – Ik voel me niet ongemakkelijk hoor.

VUURVRETER – Het is... dit is nieuw voor je, of niet?

PINOKKIO – Nieuw!

VUURVRETER – Jij hebt nog nooit...

PINOKKIO – Tuurlijk wel, net nog, met dat meisje, of nou ja, tenminste, bijna. Dus, eigenlijk... nou ja... nee, dus, eh... eigenlijk, eh... niet nee.

VUURVRETER – Oh...

PINOKKIO – Ja...

VUURVRETER – Ik kan je helpen.

PINOKKIO – Helpen?

VUURVRETER – Met haar.

PINOKKIO – Oh, dat zou, ja...

VUURVRETER – Ik kan het je leren.

PINOKKIO – Leren?

VUURVRETER – Wat je moet doen.

PINOKKIO – Oh dat is heel... vriendelijk maar... dat hoeft echt...

VUURVRETER – Doe je ogen maar dicht. Doe je ogen maar dicht en je mond een beetje open.

PINOKKIO – Ik weet niet of ik dit...

VUURVRETER – Ach, tuurlijk wel, we zijn broeders, broeders helpen elkaar.

PINOKKIO – Ja.

VUURVRETER – Dus doe je mond maar open.

PINOKKIO – Eh...

VUURVRETER – Eventjes maar, als je het vervelend vindt dan stoppen we meteen.

PINOKKIO – Ja, nee, ik... Oh, dat is wel genoeg, ja, eh...

VUURVRETER – Misschien heb je het benauwd. Heb je het benauwd?

PINOKKIO – Een beetje.

VUURVRETER – Je hebt het een beetje benauwd. Die broek zit ook veel te strak. Je moet je broek wat losser maken, hier, zo, dat is beter, of niet.

PINOKKIO – Nee, niet echt.

VUURVRETER – Misschien moet je die trui dan even uit doen.

PINOKKIO – Ik wil mijn trui niet uit.

VUURVRETER – Voor je bestwil, dat je minder benauwd bent.

PINOKKIO – Ik wil liever dat je niet...

VUURVRETER – Heel even maar, om te voelen of je het fijn vind.

PINOKKIO – Ik vind dit niet fijn.

VUURVRETER – Ik doe niets wat je niet wilt.

PINOKKIO – Ik wil dit niet.

VUURVRETER – Ik beloof het.

PINOKKIO – Ik wil dit niet.

VUURVRETER – Ja, je moet het wel eerst proberen, anders telt het niet.

PINOKKIO – Ik wil dit niet.

VUURVRETER – Nu moet je niet zo preuts doen, jij komt toch hierheen, of niet dan...

[Vuurvreter probeert met Pinokkio te vrijen, die weert af, een halfslachtige worsteling en dan komt Vuurvreter ten val. Hij klapt met zijn hoofd tegen iets aan en beweegt niet meer, bewusteloos.]

PINOKKIO – Hè...

[Vuurvreter doet niets.]

PINOKKIO – Hè!

[Vuurvreter beweegt niet. Kakkerlak komt op.]

KAKKERLAK – Goeiemorgen!

PINOKKIO – Laat me met rust.

KAKKERLAK – Dat ziet er niet mooi uit.

PINOKKIO – Er zit nog adem in.

KAKKERLAK – Adem, ja, maar veel valt er verder niet over te zeggen.

PINOKKIO – Dit was niet de bedoeling.

KAKKERLAK – Dat was het nooit.

PINOKKIO – Ik deed het niet expres.

KAKKERLAK – Nee, dat doe je nooit.

PINOKKIO – Waarom moet mij dit nou weer overkomen?

KAKKERLAK – Alles heeft zijn prijs.

PINOKKIO – Als dit de prijs is, leer ik liever een vak.

KAKKERLAK – Heel verstandig! Het zaagsel begint te denken!

[Pinokkio kijkt in de zakken van Vuurvreter, haalt er geld uit.]

KAKKERLAK – Wat doe je?

PINOKKIO – Ik wil mijn geld terug. Anders kan ik niet naar huis.

KAKKERLAK – Jij hebt nog een lange weg, Pinokkio.

5 HOME SWEET HOME?

[*Pinokkio is thuis.*]

GEPETTO – Je bent zeker bekaf.

PINOKKIO – Kapot ben ik.

GEPETTO – Wat heb je gehad?

PINOKKIO – Gehad?

GEPETTO – Wat heb je geleerd?

PINOKKIO – Geleerd, ja natuurlijk, eh, muziek...

GEPETTO – Muziek?

PINOKKIO – Dat was leuk.

GEPETTO – Leuk? Gaat daar mijn goede geld aan op? Muziek zeg alsjeblieft, daar zit nog geen oud brood in.

PINOKKIO – En toen economie, daar was niets aan.

GEPETTO – Nee, dat zal wel niet, maar nuttig is het wel. Zo zie je dat wat leuk is alleen je tijd verspilt, en dat je moeite moet doen voor al wat nut heeft. Ik ben blij dat je wat opgestoken hebt.

PINOKKIO – Ik ook. En nu heb ik honger.

GEPETTO – Dat kan ik me voorstellen, de hele dag aan de slag en dan een bord warm eten als je thuis komt. Daar doe je het uiteindelijk toch voor.

PINOKKIO – Wat eten we?

GEPETTO – We? Nee, we eten niet. Alleen wie niet liegt mag bij mij aan tafel komen.

PINOKKIO – Ik lieg niet!

GEPETTO – Jongen...

PINOKKIO – Wie zegt dat ik lieg is zelf een leugenaar!

GEPETTO – Waarom toch...

PINOKKIO – Omdat... omdat...

GEPETTO – Ja?

PINOKKIO – Ik ben niet geweest...

GEPETTO – Dat weet ik.

PINOKKIO – Ik was waar ik dacht dat ik thuis was, maar wat verder van huis was dan ik ooit had gedacht.

GEPETTO – Dat snap ik niet.

PINOKKIO – Het spijt me. Ik had niet... het spijt me. Ik ga het vanaf nu goed doen, ik beloof het.

GEPETTO – Heb je honger jongen?

PINOKKIO – Verschrikkelijke.

6 – I AM NOT A CROOK

[De volgende ochtend, Pinokkio is op weg naar zijn opleiding. Hij komt Vos en Kater tegen.]

VOS – Goedemorgen.

PINOKKIO – Goedemorgen.

VOS – Waar ga je heen?

PINOKKIO – Een vak leren.

KATER – Een vak leren! Gadverdamme!

PINOKKIO – En dan werken.

KATER – Werken! Gadverdamme!

PINOKKIO – Geld verdienen. Zo kan ik mijn vader bedanken die nu geld aan mij heeft gegeven om mij een toekomst te bieden.

VOS – Dat klinkt nogal als een omweg, vind je niet? De toekomst, dat duurt nog wel even... En je hebt toch al geld in je zakken?

PINOKKIO – Maar dit geld is op een dag op en d'r komt niet vanzelf een nieuwe stapel.

VOS – Dat zeg je nu wel...

KATER – ...maar dan snap jij niet helemaal hoe economie werkt.

VOS – Geld máákt geld.

KATER – Investeren, beleggen, rente, kassa!

VOS – Jij moet niet werken, je moet je geld voor je laten werken.

PINOKKIO – Dat klinkt goed.

VOS – Dus je hebt interesse?

PINOKKIO – Ja. Nee. Sorry..

VOS – Nou, ciao ciao.

KATER – Ciao ciao.

VOS – Als jij een buitenkansje wil laten lopen...

KATER – ...wij houden je niet tegen.

...

PINOKKIO – Maar eh... hoe werkt dat dan? Van dat je je geld voor je kan laten werken?

VOS – Heel simpel. Ik kan je precies uitleggen hoe het werkt, als je wil, maar eigenlijk hoef je alleen maar te weten dát het werkt.

PINOKKIO – Ja, ik zal die uitleg ook niet snappen nee. Misschien...

VOS en KATER – Ja...?

PINOKKIO – Ik zou natuurlijk...

VOS en KATER – Ja...?

PINOKKIO – Maar ik kan beter...

VOS en KATER – Ja...?

PINOKKIO – Goed, ik ben mee. Wat moet ik doen?

VOS – Wacht hier.

KATER – Wij moeten even iets halen.

VOS – Zo terug.

PINOKKIO – En dan?

KATER – Dan wordt je rijker dan je je kan voorstellen!

7 – THE HANGMAN

[Pinokkio zit te wachten en de tijd verstrijkt... Dan verschijnen twee gedaanten in vermomming, wellicht zijn het Vos en Kater, maar dat is allerm minst zeker. Pinokkio hoort geluid.]

PINOKKIO – Wie is daar? Wat wil je?

OVERVALLER TWEE – Je geld.

OVERVALLER EEN – Of we slaan je dood.

PINOKKIO – Mijn geld krijg je niet.

[Hij steekt het geld in zijn mond, de overvallers grijpen hem.]

OVERVALLER EEN – Hij heeft het in zijn mond gestoken.

OVERVALLER TWEE – Geen probleem.

[Ze proberen zijn mond open te krijgen.]

OVERVALLER TWEE – Dat gaat lastiger dan ik dacht, het kereltje heeft er kracht in zitten.

OVERVALLER EEN – Wacht, laat mij maar.

[Hij probeert zijn mond open te slaan.]

OVERVALLER EEN – Au! Dat lijkt wel van hout.

OVERVALLER TWEE – 't Is een vreemd ettertje dit.

OVERVALLER EEN – Kom, we hangen hem op.

[Ze hangen hem op, maar Pinokkio sterft niet, hij blijft trappelen.]

OVERVALLER TWEE – 't Is een taaie deze.

OVERVALLER EEN – Ook een taaie heeft een grens.

OVERVALLER TWEE – Geen zin om te wachten, we komen morgen terug.

OVERVALLER EEN – Puik idee.

[Ze gaan af.]

8 FIRST AID, KID

[Pinokkio krijgt het benauwder, begint bewusteloos te raken en komt daardoor in een soort hallucinatie terecht. Er verschijnt een meisje, de fee, gespeeld door dezelfde actrice die de derde marionet speelde. Ook verschijnen twee konijnen. Tijdens hun gesprek raakt Pinokkio steeds verder in de verstikking.]

FEE – Rustig adem blijven halen, je bent in goede handen.

PINOKKIO – Je bent mooi.

FEE – Dat is niet erg relevant op dit moment.

PINOKKIO – Ik voel me een beetje vreemd...

FEE – Heren, een diagnose, alstublieft.

KONIJN 1 – Kan je me vertellen waar je bent?

PINOKKIO – Vertel me zelf maar waar je bent.

KONIJN 2 – Hoe voel je je?

PINOKKIO – Ik voel me fantastabel.

KONIJN 1 – Dat lijkt me een symptoom.

KONIJN 2 – Ik zou zeggen een emotie.

KONIJN 1 – Ik vind het anders duidelijk een symptoom collega.

KONIJN 2 – Ik zou zeggen; wat zegt u, collega.

KONIJN 2 – Fantastabel. Laten we het op een symptoom houden.

PINOKKIO – Ik vind jullie wel een beetje gekke konijntjes hoor konijntjes.

KONIJN 1 – Pardon?

PINOKKIO – Dat geeft helemaal niets.

KONIJN 2 – Konijntjes?

KONIJN 1 – Hallucinaties. Dat lijkt me evident.

KONIJN 2 – Ik zou zeggen een aangetast waarnemingsvermogen.

PINOKKIO – Konijnen maken een heel ander geluid. Die klinken... *[probeert wat uit]*
Nee, eh... hoe klinken konijnen?

KONIJN 1 – Als ik er mijn geld op moet leggen, dan zeg ik hypoxie.

KONIJN 2 – Als ik er mijn leven onder verwed, dan zou ik zeggen: zuurstofgebrek.

KONIJN 1 – Dat lijkt me een prima diagnose collegae, gezien we hetzelfde zeggen.

KONIJN 2 – Mooi zo.

KONIJN 1 – Zijn we daar over uit.

KONIJN 2 – Prognose?

KONIJN 1 – In dit stadium? De dood, vermoed ik, door asfyxie.

KONIJN 2 – Het is een erg progressieve hypoxie, ik zou zeggen een levenseinde door verstikking.

PINOKKIO – Hihhi [*raakt bewusteloos.*]

FEE – Wellicht kunnen de heren ingrijpen?

KONIJN 2 – Och.

KONIJN 1 – Ach.

KONIJN 2 – [*hoest*] Uch.

FEE – Gezondheid.

KONIJN 2 – Dank u.

KONIJN 1 – Ingrijpen is vooralsnog wel erg hypothetisch.

KONIJN 2 – Ik zou zeggen theoretisch.

KONIJN 1 – Ik vind het anders academisch.

KONIJN 2 – Ik zou zeggen speculatief.

FEE – Heren!

KONIJN 1 – Ik zou zeggen doe een poging.

KONIJN 2 – Ik vind anders dat we het kunnen proberen.

KONIJN 1 – Prima. Scalpel.

[De fee geeft de scalpel aan, konijn 2 snijdt – alsof het een hele operatie is – het touw door, Pinokkio komt weer bij. De fee verzorgd Pinokkio.]

PINOKKIO – Jij...

FEE – Stil, niet praten.

PINOKKIO – Ik ken je...

FEE – Sst.

PINOKKIO – Jawel, jij bent...

FEE – Ik ben niet, je verzint me.

PINOKKIO – Wij hebben gedanst, en we zouden...

FEE – Je moet rust hebben.

[Pinokkio wil haar zoenen, ze weert af. Hij probeert haar weer te zoenen, ze geeft toe. Een vrijpartij, maar zij verdwijnt en hij blijft in zijn eentje achter, onderaan de boom waaraan hij lag opgeknoopt.]

9 GREED IS GOOD

[Pinokkio komt bij, hij kijkt naar het touw.]

PINOKKIO – Geknapt, niet doorgesneden...

[...]

PINOKKIO – Mijn geld! Waar is mijn geld?

[Hij kijkt in zijn zakken, kijkt om zich heen, kan zijn geld niet vinden. Dan slaat hij zich op zijn buik en voelt dat hij het geld door heeft geslikt. Hij steekt een vinger in zijn keel, kokhalst en het geld komt uit zijn maag naar boven. Op dat moment komen ook Vos en Kat weer naar hem toe..]

VOS – Dus daar ben je.

KATER – We konden je nergens vinden.

VOS – We hebben niet veel tijd meer.

PINOKKIO – Ze hebben me geprobeerd op te hangen...

VOS – Schandalig.

KATER – Waar moet het heen met deze wereld.

VOS – Maar je hebt je geld dus nog?

PINOKKIO – Ja.

VOS – Mooi zo, misschien redden we het dan nog. De inlegtermijn loopt bijna af.

KATER – Dan kan je fluiten naar je winst.

PINOKKIO – Waar wachten we dan nog op.

[Ze gaan, komen door een morsige stad.]

PINOKKIO – Wat is dit voor plek?

VOS – Metropolis, stad van kansen!

PINOKKIO – 't Heeft zijn beste tijd gehad.

KATER – Het gaat niet iedereen zo goed als ons.

PINOKKIO – Op elke hoek een bedelaar.

VOS – Die zijn zo dom geweest te werken voor hun geld.

KATER – Die hebben zich afhankelijk gemaakt van bazen.

VOS – De crisis slaat de markt in, de baas trekt zijn vermogen terug.

KATER – En knipt de touwtjes door waar deze poppen aan hingen.

VOS – Als je niet voor jezelf zorgt, zorgt niemand voor je.

PINOKKIO – 't Is goed dat ik vanavond rijk ben en nooit voor iemand hoef te werken.

VOS – Je eigen man zijn, heel belangrijk.

KATER – Niemand anders is te vertrouwen.

PINOKKIO – Zeg dat.

KATER – We zijn er.

[Ze komen bij een schimmig dranklokaal, gaan binnen. Aan een tafel achterin zit een morsig figuur.]

VOS – Wacht hier, ik moet je eerst introduceren.

[Vos gaat naar het figuur, ze praten even met elkaar, dan wenkt Vos Kater en Pinokkio.]

FIGUUR – Zo. Vos hier zegt dat jij een investeerder bent.

PINOKKIO – Jazeker, een van de besten.

FIGUUR – Je komt om zaken te doen?

PINOKKIO – En rijk te worden.

FIGUUR – Mooi mooi. Hebben de heren hier uitgelegd hoe het werkt?

PINOKKIO – Niet echt, maar ik zou het toch niet begrijpen.

FIGUUR – Ik zal een korte samenvatting geven.

VOS – Dat is niet echt nodig.

FIGUUR – Dat hij weet waar hij aan begint.

VOS – Laten we nou maar beginnen.

FIGUUR – Het is niet financieel ethisch de kleine lettertjes zomaar over te slaan. Kapitalisme is leuk, maar het moet wel eerlijk blijven.

VOS – Goed goed, oké dan, maar snel...

FIGUUR – Let je op?

PINOKKIO – Voor zover ik kan.

FIGUUR – In essentie is dit een piramidegeconstrueerd fonds, dat een zeer hoog rendement oplevert met weinig risico, mits binnen gestelde termijn pro-actief aangebracht wordt, maar dat hoef ik jou niet te vertellen.

PINOKKIO – Nee, natuurlijk niet.

FIGUUR – Bij dit product is een financiële bijsluiter gevoegd en behaalde resultaten in het verleden bieden geen garantie voor de toekomst.

PINOKKIO – Wat betekent dat?

FIGUUR – Als je daar de finesses van wil weten zitten we hier morgen nog. Maar goed, als je er op staat...

PINOKKIO – Nee nee, het is al goed. En nu?

KATER – Nu geef je hem je geld.

PINOKKIO – Dat is goed, alsjeblieft. En nu?

VOS – Nu laat je je geld al het werk doen. Als je vanavond terugkomt, wordt je winst uitgekeerd.

PINOKKIO – Moet ik niet nog ergens een krabbeltje zetten?

KATER – Een krabbeltje?

PINOKKIO – Omdat je niemand kan vertrouwen, toch?

FIGUUR – Oh ja, een krabbeltje, natuurlijk. Geef dat papier eens aan.

[Vos geeft hem een servetje.]

PINOKKIO – Maar dat is een servet.

FIGUUR – Dat maakt niet uit, papier is papier, dat is ook rechtsgeldig.

PINOKKIO – Mooi, als dat het maar is.

[Hij zet een krabbeltje.]

FIGUUR – Goed zo. Dan zien we elkaar vanavond.

[Figuur gaat af.]

VOS – Ik moet even wat boodschappen doen, maar ik zie je vanavond.

[*Vos gaat achter figuur aan af.*]

KATER – En ik moet de kinderen van school halen, ik zie je vanavond.

[*Kater gaat achter Vos en figuur aan af.*]

PINOKKIO – En ik hoef lekker helemaal niets.

[*Kakkerlak gaat naast Pinokkio zitten, ontkurkt met luide plop een fles.*]

KAKKERLAK – Champagne?

PINOKKIO – Jij weer?

KAKKERLAK – Om het te vieren.

PINOKKIO – Ik geloof er niets van.

KAKKERLAK – Dat je vandaag een rijk man wordt. Dat je *self made* bent geworden. Dat je hebt bewezen dat iedereen het mis had. Je vader, ik, iedereen die je iets wilde leren zat onzin te verkopen. Dat is toch mooi? Daar proost ik op. Proost.

PINOKKIO – Proost. Ja. Proost. Dat heb ik goed gedaan.

KAKKERLAK – Dat heb je zeker goed gedaan. Je hebt ons een spiegel voorgehouden.

PINOKKIO – Heb ik dat gedaan?

KAKKERLAK – Dat heb je zeker gedaan. Je hebt ons in laten zien dat we allemaal marionetten zijn, zonder ons af te vragen wie de touwtjes in handen heeft. Dat de grote graaiers maar aan de touwtjes hoeven te trekken en onze mond gaat vanzelf open. Er vallen woorden over onze lippen, maar wat zeggen we eigenlijk?

PINOKKIO – Ja.

KAKKERLAK – Ja. En amen. En ze trekken aan een ander touwtje en wij staan op, slaan ons de dag in, moeten leren, werken, we moeten een pensioen opbouwen. Dat pensioen kunnen ze zo weer van ons afpakken, als ze daar zin in hebben, maar daar gaat het niet om.

PINOKKIO – Nee.

KAKKERLAK – Nee. Zij trekken aan het touwtje, en wij vinden een vrouwtje. Trouwen, schoppen een stel kinderen de wereld op...

PINOKKIO – ...die daar niet om hebben gevraagd...

KAKKERLAK – ...en dan staan we klaar om één voor één te mogen sterven. Als leven of dood geen verschil maakt, wat is dan het nut nog van adem halen? Nee, je hebt me laten zien dat ik het mis had. Dat ik die groef niet hoef te volgen, in de rij staan met de rest, netjes wachten tot het mijn beurt is het graf in te wandelen en onderweg al het onverwachte uit de toekomst slaan. Jij hebt me laten zien dat het mogelijk is daaraan te ontsnappen. Jij bent ontsnapt.

PINOKKIO – Ik ben ontsnapt!

KAKKERLAK – Nog even en het geld vliegt mijn zakken in en je bent vrij, vrij om te doen en laten wat je wilt!

PINOKKIO – Vrij!

KAKKERLAK – Waar is hij eigenlijk?

PINOKKIO – Wie?

KAKKERLAK – Die man die je geld mee heeft genomen.

PINOKKIO – Die komt zo terug.

KAKKERLAK – Je hebt alles op papier staan, toch?

PINOKKIO – Getekend en wel. Kijk.

KAKKERLAK – Ah ja, wat staat er?

PINOKKIO – Er staat dat ik rijk wordt, dat staat er.

KAKKERLAK – Oh, staat dat er, ja, het zal ook wel, ik heb nooit goed leren lezen.

PINOKKIO – Ha! En En dat zit maar te blabla over het belang van een opleiding!

KAKKERLAK – Ik weet het.

PINOKKIO – Wat denk jij dan dat er staat?

KAKKERLAK – Ik? Eens kijken. Ah ja, hier: “Het leven is transactie jongen, en jij hebt net je geld voor een wijze les geruild.”

PINOKKIO – Een wijze les?

KAKKERLAK – “Dat hebzucht nooit werkt zonder wantrouwen. Adios, sukkel.”

PINOKKIO – Hahahaha, denk je echt dat dat er staat?

KAKKERLAK – Dat is wat ik ervan maak, ja.

PINOKKIO – Wat een onzin. Jij kan echt niet lezen.

KAKKERLAK – Je zal wel gelijk hebben. Nou, Pinokkio, ik moet ervandoor. Geniet er nog maar van. En denk nog eens aan mij, als je je centen hebt.

[De kakkerlak gaat, het lachen vergaat Pinokkio, hij krijgt een paniekaanval, meltdown.]

10 – GOING TO THE DOGS

[Pinokkio, meer kruipend dan lopend, krijgt honger. Hij komt langs een boomgaard.]

PINOKKIO – Jantje zag eens pruimen hangen...

[Hij steelt fruit, een alarm gaat af, zwaailichten, boer met dubbelloops komt op.]

BOER – Zo, gezellig, een crimineeltje.

PINOKKIO – Ik ben geen...

[De boer geeft hem een slag met de kolf van zijn geweer.]

BOER – Hohoho, vroeg ik jou iets?

PINOKKIO – ...

[De boer geeft hem een slag met de kolf van zijn geweer.]

BOER – Zeg, ik vroeg jou iets. Vroeg ik jou iets?

PINOKKIO – Nee, u vroeg mij niets.

BOER – Waarom praat je dan?

[Hij heft de kolf van zijn geweer.]

PINOKKIO – Ik...

BOER – Nou?

PINOKKIO – Het spijt me.

BOER – En dat 't 'm spijt. Wie heeft jou toestemming gegeven mijn mooie fruit te befrotten?

PINOKKIO – Het spijt me.

BOER – Jaja, spijt is goedkoop. Mooie installatie hè? Ik mis alleen nog een hond, een mooie dobermann dacht ik zelf, ik heb het hok al in mekaar getimmerd. Zo'n dobermann met bloed en speeksel rond de bek. Hoef ik er niet bij nacht en ontij uit. Kan je je voorstellen dat dat vervelend is?

[De boer heft zijn kolf.]

PINOKKIO – Ik kan me voorstellen dat dat vervelend is ja.

BOER – Ja, dat kan jij je voorstellen. Waarom steel je dan? Als je zo'n respect hebt voor mijn nachtrust.

PINOKKIO – Ik had honger en ik dacht...

BOER – Oh ja, altijd een excuus. Ik had honger, ik ben vroeger door mijn pa geslagen, het ligt niet aan mij, het mes gleed er in, ik wilde haar niet verkrachten, maar ze vroeg er om...

PINOKKIO – Ik heb niemand verkracht!

BOER – Nee, nog niet. Het begint bij fruit en het eindigt bij de verboden vrucht. Ontken het maar niet, zodra je de spiraal neemt ga je alleen nog naar beneden. Waarom volg jij geen opleiding?

PINOKKIO – Ik was onderweg en toen...

BOER – Jaja, en toen gebeurde het leven. Nou jongen, je hebt je bestemming gevonden hoor, ik denk dat ik je maar hou. Je bent dan wel geen dobermann, maar als je kan blaffen ben ik al blij. Kan je blaffen?

PINOKKIO – ...

[Hij heft de kolf.]

PINOKKIO – Waf waf waf!

BOER – Ja, nou ja, daar schaven we nog wel wat aan.

[De boer sleept Pinokkio mee naar het hondenok, sluit een zware koperen halsband om zijn nek en zet hem aan de ketting.]

BOER – 't Is voor de staat ook gemakkelijker, zo het recht in eigen handen nemen, iedereen heeft er baat bij. En denk erom; alleen bij onraad blaffen, als je me voor niets wakker maakt...

[Hij heft de kolf van zijn geweer, draait zich om en gaat zijn huis in. Dan verschijnt de fee.]

PINOKKIO – Jij...

FEE – Je vergist je, ik ben het niet.

PINOKKIO – Wie niet?

FEE – Ik niet.

PINOKKIO – Ik heb met jou gedanst.

FEE – Nee, Pinokkio. Ik loop toevallig langs, dat is alles. Ik ben niemand.

PINOKKIO – Niemand is niemand.

FEE – Waarom lig je aan de ketting?

PINOKKIO – Ik heb het verdiend. Ik ben geen goed mens. Ik heb mijn vader in de steek gelaten, ik ben mijn beloftes niet nagekomen, ik ben alles kwijtgeraakt, mijn huis, mijn geld, mijn toekomst en mijn vader.

FEE – Wat zou je doen als ik je los maak?

PINOKKIO – Naar huis. Ik begin opnieuw en dit keer doe ik het wel goed.

FEE – Dat klinkt als een belofte.

PINOKKIO – Dat is het ook, ik beloof het, ik beloof alles, ik wil alleen dat het weer goed komt.

FEE – Goed, ik maak je los. Als jij meteen naar huis gaat.

[De fee maakt Pinokkio los.]

PINOKKIO – Ga jij met me mee?

[Pinokkio wil de fee vast pakken, maar zij verdwijnt in het niets.]

PINOKKIO – En weg is ze... Waar komt ze vandaan? En ik? Zoals de druppel zich de wolk waaruit hij is gevallen niet kan herinneren, kan een mens zich niet herinneren wanneer hij in het leven is gevallen. Is gevallen en is blijven vallen. Misschien heeft ze gelijk, bestaat ze niet. Of ik, besta ik niet, ben ik een schaduw zonder lijf. Misschien dat ik me daarom zo kwijt voel, ik kan mezelf niet vinden... waar moet ik nu heen? Naar huis?

[Dan komen marionet EEN en marionet TWEE van de Anarchistische Abendunterhaltung langs.]

EEN – Joei joei, beetje laat op de avond voor 'n potje filosofie, vin je niet?

TWEE – 't klinkt of die fluitketel van je aardig droog is gekookt.

PINOKKIO – Wat weet jij daar nou van.

EEN – 't Is je goed vergaan sinds je ons verlaten hebt, zo te zien.

PINOKKIO – Ach, rot toch op.

[Pinokkio wil weglopen.]

TWEE – Wacht, wacht, sorry.

EEN – Wacht nou, Pinokkio, waar dwaal je heen?

PINOKKIO – Naar huis, denk ik, ja, ik moet naar huis.

EEN – Dat zal wel het verstandigst wezen.

PINOKKIO – Ik hoop het.

TWEE – Maar je weet dat jongens die zo in de war zijn als jij, meestal niet lang thuis blijven, toch?

EEN – Daar hebben ze fijne instellingen voor.

PINOKKIO – Instellingen?

TWEE – Instituten. Om je koppie op orde te buzzen.

PINOKKIO – Ach, wat weet jij.

EEN – Je denk toch niet dat je zomaar weer thuis kan komen?

TWEE – Zolang als jij weg bent geweest.

EEN – Zoals jij d'r nu uit ziet.

TWEE – Maar goed, als jij je wil laten vermalen door het systeem, ga je gang.

PINOKKIO – Wat kan ik dan doen?

EEN – Ga met ons mee.

PINOKKIO – Ja, dat heb ik één keer gedaan...

TWEE – Dat was een misverstand.

EEN – Dat zal niet meer gebeuren.

TWEE – De baas heeft er erg veel spijt van.

EEN – En wij missen je!

PINOKKIO – Echt?

EEN – Vooral zij...

PINOKKIO – Echt?

TWEE – Tuurlijk, jij hoort bij ons.

EEN – Jij bent één van ons.

TWEE – Kom mee!

PINOKKIO – Ik weet het niet...

EEN – We worden hier zo opgepikt.

TWEE – Er zijn plekken voor jongens zoals wij...

EEN – Die niet op stofgrond kunnen aarden...

TWEE – Er is een ander leven mogelijk...

EEN – Een leuker leven...

TWEE – Je moet alleen je oude leven los durven laten...

EEN – Je moet durven vallen.

PINOKKIO – Ik ben bang om te vallen.

TWEE – Vallen is alleen erg als je neerkomt, zolang je blijft vallen is het net vliegen.

PINOKKIO – Vliegen...

EEN – Vliegen en feesten...

[Er komt een limousine voorrijden..]

TWEE – Laatste kans.

EEN – Wat gaat het worden?

PINOKKIO – Een ander leven?

EEN – Een ander? Nee man!

TWEE – Éíndelijk. Éíndelijk leven.

[Pinokkio stapt in, de limousine rijdt weg.]

11 – LAND OF PLENTY

[Een feest dat zijn gelijke niet kent in bruis en decadentie.]

IK WIL DANSEN TOT MIJN VOETEN BLOEDEN
IK WIL SCHREEUWEN TOT MIJN STEM BREEKT
EN ALS SCHERVEN UIT MIJN BEK STEEKT
IK WIL MIJN OREN VULLEN MET GELUID
TOT MIJN HOOFD ZO VOL MUZIEK ZIT
DAT HET UIT MIJN OREN SPUIT
IK WIL KIJKEN TOT MIJN OGEN UIT MIJN VOORHOOFD SCHIETEN
IK WIL ALLES LEVEN TOT DE LAATSTE KRUIJEL
EN VAN ELKE LAATSTE DRUPPEL TOT HET EINDE TOE GENIETEN
IK WIL ALLE SMAKEN PROEVEN
OF HET ZOUT ZUUR ZOET OF GIF IS
DE LUCHT ZO DIEP NAAR BINNEN ZUIGEN
DAT ELKE ADEMHALING
EEN KLAP IN MIJN MIDDENRIF IS
IK WIL ZOVEEL VOELEN TOT MIJN VINGERTIPPEN RAUW ZIJN
TOT AL MIJN LICHAAMSEDELEN BONT EN BLAUW ZIJN

WANT IK WIL LEVEN! IK WIL LEVEN! IK WIL LEVEN!

PINOKKIO – Dit is de beste plek waar ik ooit geweest ben! Nu ben ik thuis, nu ben ik eindelijk thuis!

[Vuurvreter komt op.]

VUURVRETER – Ach, en kijk eens wie we daar hebben.

PINOKKIO – Jij? Wat doe jij hier?

VUURVRETER – Ik wist dat je terug zou komen. Jongens als jij snappen vroeg of laat dat er geen ander pad is. Ik ben blij dat je er weer bent. Vorige keer is het... niet zo goed gegaan. Dat is mijn schuld, en het spijt me. Een misverstand.

PINOKKIO – Een misverstand.

VUURVRETER – Ik had je niet mogen... nou ja, ik was een beetje enthousiast. Maar het zal niet meer gebeuren. Neem nog wat te drinken van me. Hier, ik schenk je bij.

PINOKKIO – Dank je wel.

VUURVRETER – We zijn vrienden, Pinokkio. Wij zijn je thuis.

PINOKKIO – Thuis!

IK WIL DANSEN TOT MIJN VOETEN BLOEDEN
IK WIL SCHREEUWEN TOT MIJN STEM BREEKT
EN ALS SCHERVEN UIT MIJN BEK STEEKT

IK WIL MIJN OREN VULLEN MET GELUID
TOT MIJN HOOFD ZO VOL MUZIEK ZIT
DAT HET UIT MIJN OREN SPUIT
IK WIL KIJKEN TOT MIJN OGEN UIT MIJN VOORHOOFD SCHIETEN
IK WIL ALLES LEVEN TOT DE LAATSTE KRUIJEL
EN VAN ELKE LAATSTE DRUPPEL TOT HET EINDE TOE GENIETEN
IK WIL ALLE SMAKEN PROEVEN
OF HET ZOUT ZUUR ZOET OF GIF IS
DE LUCHT ZO DIEP NAAR BINNEN ZUIGEN
DAT ELKE ADEMHALING
EEN KLAP IN MIJN MIDDENRIF IS
IK WIL ZOVEEL VOELLEN TOT MIJN VINGERTIPPEN RAUW ZIJN
TOT AL MIJN LICHAAMSDIELEN BONT EN BLAUW ZIJN

WANT IK WIL LEVEN! IK WIL LEVEN! IK WIL LEVEN!

[Pinokkio danst, leeft, lacht, schreeuwt... en valt om.]

12 – DAAR WAS LAATST EEN MEISJE LOOS

[Pinokkio is half bewusteloos, komt soms een beetje bij, duizelt en zakt weer weg. Vuurvreter probeert een romantische setting in zijn kantoor te creëren. Hij dimt het licht, steekt kaarsjes aan, wierook, kleedt zich in een satijnen laken, drapeert Pinokkio in bepaalde poses op de canapé... Hij zingt.]

VUURVRETER – ♪ Daar was laatst een meisje loos,
die wou gaan varen, die wou gaan varen,
daar was laatst een meisje loos,
die wou gaan varen als lichtmatroos.

Zij moest klimmen in de mast,
maken de zeilen, maken de zeilen,
zij moest klimmen in de mast,
maken de zeilen met touwtjes vast.

Maar door storm en tegenweer,
sloegen de zeilen, sloegen de zeilen,
maar door storm en tegenweer,
sloegen de zeilen van bovenaf neer.

Ach kapteintje sla mij niet,
ik ben uw liefste, ik ben uw liefste,
ach kapteintje sla mij niet,
ik ben uw liefste zoals u ziet.

Zij moest komen in de kajuit
kreeg een pak ransel, kreeg een pak ransel
zij moest komen in de kajuit
kreeg een pak ransel en toen was het uit.

PINOKKIO [*komt een beetje bij*] – Wat... wat gebeurt er?

VUURVRETER – Helemaal niets jongen, je bent onder vrienden.

PINOKKIO – Ik was aan het dansen... ben ik nog aan het dansen?

VUURVRETER – Je bent nog aan het dansen jochie.

PINOKKIO – Alles beweegt zo vreemd.

VUURVRETER – Hier, neem nog maar een slokje, dat helpt.

PINOKKIO – Ik...

VUURVRETER – Sst...

PINOKKIO – Ik... ik wil weg, ik...

VUURVRETER – Je hebt getekend jongen, je bent van mij. En wat van mij is heeft niet zoveel te willen.

[Hij drukt Pinokkio neer, die stribbelt een beetje tegen. Vuurvreter pakt een potje vaseline, haalt er met zijn vingers een flinke lik uit...]

13 – LIEVER DOOD DAN LEVENSLANG

[Ergens backstage. Pinokkio ligt ergens op een vuil matras. Hij kijkt vreemd uit zijn ogen. Ziet er pafferig uit, heeft wallen, een grijs-gele kleur, als hij praat, praat hij traag.]

PINOKKIO – Weet je, soms doet mijn hoofd niet mee, gaat de grauwe drab daarbinnen zijn eigen gang. Laat zijn eigen gedachten achter elkaar aan jagen en in de staart bijten. Zodat ik in kringen denk, nooit bij een begin of eindpunt kom

[Kakkerlak en Fee komen bij hem staan.]

KAKKERLAK – Wat denk je, is hij nog te redden?

FEE – Zolang het hart nog klopt, is iedereen te redden.

KAKKERLAK – Jij bent positiever ingesteld dan ik.

[Pinokkio komt een beetje bij, kreunt misschien en zakt weer weg.]

FEE – Ik zeg niet dat het makkelijk gaat worden.

KAKKERLAK – Je moet een beetje beter voor jezelf zorgen.

[Hij tikt tegen Pinokkio.]

KAKKERLAK – Je ziet eruit of er vloeibare hepatitis door je aderen vloeit.

[Pinokkio komt een beetje bij, kreunt misschien en zakt weer weg.]

KAKKERLAK – Hopeloos.

FEE – Toch moet er iemand hopen.

[Pinokkio komt een beetje bij, kreunt misschien en zakt weer weg.]

FEE – Arme jongen.

PINOKKIO – *[traag en hakkelend]* Hh... hebben jullie dat ook wel... wel eens? Van dat, eh, dat alle natuurwetten samen spannen om mij de grond in te krijgen... Om mijn voeten als wortels in de aarde vast te klinken en me dan op één plek vast te houden, veroordeeld tot levenslang. Maar ik denk... misschien heb ik liever de dood dan levenslang...

KAKKERLAK – Je bent hard op weg.

PINOKKIO – Heee... ik ken jullie... Jij... jij... wie ben jij toch?

FEE – Ik ben een vaag verlangen. Ik ben de hoop op wat er ooit kan zijn.

PINOKKIO – Wil je me even vast houden? Je bent warm, of je nou echt bent of niet het maakt me niets meer uit. Misschien word ik gek. Waarom ook niet? Misschien dat de gekte aangenaam gezelschap is. Ben jij de gekte?

KAKKERLAK – Nee Pinokkio.

PINOKKIO – Ik vroeg het niet aan jou. Ik weet het ook niet. Ik weet niet of jij werkelijk waar bent of dat mijn hersens je gespinseld hebben. Het kan me ook niet schelen.

KAKKERLAK – Jij bent nog ver van waar je zijn moet Pinokkio.

[Kakkerlak af.]

PINOKKIO – Neem jij me mee?

FEE – Ik kan je niet helpen.

PINOKKIO – Maar... je moet me helpen.

FEE – Jij kan alleen jezelf helpen. Niemand kan het je zeggen. Jij bent nog niet klaar, Pinokkio, jij past niet in dit leven. Jij hebt nog niet geleerd wat het is van vlees en bloed te zijn. Jij moet je weg naar huis nog vinden.

PINOKKIO – Wijs me de weg.

FEE – Je moet het zelf doen.

PINOKKIO – En mijn vader?

FEE – Die is thuis. Hij wacht op je.

PINOKKIO – Ik weet het niet... Ik weet niet of ik terug kan...

FEE – Als je liever hier blijft.

PINOKKIO – Nee.

FEE – Jij bent de enige die weg kan, niemand kan dat voor je doen.

[De fee gaat af.]

PINOKKIO – De deuren zijn op slot.

FEE – Alleen als je dat wilt, Pinokkio.

[De fee loopt door de deur, is af. Pinokkio volgt af.]

14 – HOME SWEET HOME

[Pinokkio komt gebroken thuis. De Kakkerlak zit voor de deur.]

KAKKERLAK – Kijk eens wie we daar hebben, eindelijk thuis?

PINOKKIO – Wat doe jij hier.

KAKKERLAK – Niets. Niets. Jij bent ook op tijd zeg.

PINOKKIO – Ga aan de kant, ik wil naar binnen.

KAKKERLAK – Weet je het zeker?

PINOKKIO – Dit is nog altijd mijn huis.

KAKKERLAK – Voor iemand die zoveel moeite heeft gedaan hier weg te komen, wil je wel weer graag naar binnen.

PINOKKIO – Ik weet het. Ik wil opnieuw beginnen. Een nieuwe kans.

KAKKERLAK – Dat bestaat niet. Er zijn geen nieuwe kansen. Je kan alleen de scherven bij elkaar rapen en doorgaan. En oei oei oei jongen, jij bent veel scherven.

PINOKKIO – Ik weet het. Maar zolang er lijm is, is er hoop.

KAKKERLAK – Goed. Ga maar naar binnen. Een laatste waarschuwing nog.

PINOKKIO – En dat is?

KAKKERLAK – Hij is niet meer dezelfde als toen je weg ging.

PINOKKIO – Misschien is dat goed. Ik ben ook niet meer dezelfde.

KAKKERLAK – Ja. Nee. Dit is anders. Hij ligt op sterven Pinokkio, je bent nog net op tijd.

[Pinokkio gaat naar binnen. Zijn vader ligt op bed, kwijlend.]

GEPETTO – Wie is daar?

PINOKKIO – Ik ben het. Pinokkio.

GEPETTO – Pinokkio? Ik ken geen Pinokkio. Daar hebben ze me pillen voor gegeven.

PINOKKIO – Ben je ziek?

GEPETTO – Ziek? Nee hoor, niets mis met mij. Ik lig hier goed.

PINOKKIO – Het stinkt hier.

GEPETTO – Natuurlijk stinkt het hier, we zitten in de ingewanden van de walvis. Maar het went wel.

PINOKKIO – Van de wat?

GEPETTO – Heeft hij jou ook opgeslokt?

PINOKKIO – Pappa, ze zeggen dat je dood gaat.

GEPETTO – Ze zeggen zoveel. Ze zeiden ook dat je niet meer terug zou komen. Maar ha, hier ben je.

PINOKKIO – Hier ben ik.

GEPETTO – Brave jongen, ik wist wel dat je me zou komen redden.

PINOKKIO – Ja pappa, ik kom je redden.

GEPETTO – Goed. Je moet me uit de walvis halen.

PINOKKIO – Ja pappa, ik kom je uit de walvis halen.

GEPETTO – Til me op dan, ik schijn een beetje moeite te hebben met lopen.

PINOKKO – Goed pappa, sla je armen om me heen.

[Gepetto slaat zijn armen om Pinokkio heen, hij tilt zijn vader op, ze zitten op bed, Gepetto in Pinokkio's armen.]

GEPETTO – Hoe was je dag jongen?

PINOKKIO – Mijn dag was goed pap.

GEPETTO – Goed zo jongen. Ik ben een beetje moe jongen.

PINOKKIO – Wil je een kussen?

GEPETTO – Een kussen? Nee, ik wil alleen maar slapen.

PINOKKIO – Ga maar liggen.

GEPETTO – Ik ben moe.

PINOKKIO – Het is goed pappa, ga maar slapen.

GEPETTO – Ik ben zo moe.

[Gepetto sterft, de Fee komt op.]

FEE – Hij is dood.

PINOKKIO – Ja. Hij is dood.

...

PINOKKIO – Het spijt me.

FEE – Het spijt mij ook.

...

FEE – Maar ik mag je een beloning geven. In ruil voor je spijt, als compensatie voor je lijden. Ga slapen Pinokkio, en als je morgen wakker wordt, zal je niet meer van hout zijn. Je lichaam zal van vlees en bloed zijn.

PINOKKIO – Van vlees en bloed?

FEE – En jij zal eindelijk echt zijn.

PINOKKIO – Van vlees en bloed? Een lichaam dat bultjes op het vel krijgt als het koud of angstig wordt, dat rode plekken krijgt en warm wordt als het in de zon zit of zich schaamt? Een lijf dat zoveel dingen doet waar ik geen weet van of controle over heb? Vlees dat rilt en blauw wordt in de kou? Dat de optelsom van dagen voelt, hoe de ouderdom mij aantast, van binnen op vreet, een lichaam dat zichzelf aanvalt en wil vernietigen? Wat wil jij mij geven, een beloning of een straf?

FEE – Wat wil je dan Pinokkio?

PINOKKIO – Wat ik wil... ik wil geloof ik even helemaal niets mee. Ik wil alleen maar slapen.

FEE – Ga maar liggen.

PINOKKIO – Ik ben moe.

FEE – Het is goed jongen, ga maar slapen.

PINOKKIO – Ik ben zo moe...

FEE – Ga maar slapen, ik ben bij je. Je bent veilig, wij gaan nergens heen...

EINDE